

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N !

A Debreceni Ítéltábla a Fónyad és Társa Ügyvédi Iroda (3527 Miskolc, Soltész Nagy Kálmán u. 4. I/2.; ügyintéző: Dr. Fónyad Dezső ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, a RATIS Pénzügyi, Gazdasági és Szolgáltató Kft. (1054 Budapest, Aulich u. 7. I/3.; felszámolóbiztos: Szabó József - 3530 Miskolc, Avasalja u. 58. - ), mint felszámoló megbízásából eljáró Dr. Gyurcsik András ügyvéd (3525 Miskolc, Vologda u. 16.) által képviselt I.r. alperes neve (I.rendű alperes címe) I.r. és a Dr. Rácz Mária ügyvéd (3530 Miskolc, Görgey A. u. 16. II. emelet) által képviselt II.r. alperes neve (II.r. alperes címe) II.r. alperes ellen, szerződés hatálytalanságának megállapítása iránt indított perében, a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 2009. február 11-én meghozott 13.G.40.129/2008/20. számú ítélete ellen, az I.r. alperes részéről 22. sorszámon és a II.r. alperes részéről 23. sorszámon benyújtott - kiegészített - fellebbezés alapján - a 2009. szeptember 9. napján megtartott nyilvános tárgyaláson - meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t :

A Debreceni Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alpereseket, hogy fizessenek meg a felperesnek 15 nap alatt egyetemlegesen 6 250 - 6 250 (Hatezer-kettőszázötven-Hatezer-kettőszázötven) Ft másodfokú perköltséget.

Kötelezi az I.r. alperest, hogy fizessen meg az államnak - az adóhatóság felhívására - 18 000 (Tizennyolcezer) Ft fellebbezési eljárási illetéket.

Kötelezi a II.r. alperes, hogy lelet készítésének terhe mellett, az iratoknál 8 napon belül rójon le további 11 000 (Tizenegyezer) Ft fellebbezési eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az I.r. alperes ellen 2003. július 18. kezdő időponttal indult felszámolási eljárásban a felszámoló - két eredménytelen pályázatot követően - 2008. február 28-án nyilvános pályázatot tett közzé az adós tulajdonát képező több vagyontárgy és ezek között az adósnak a felperesi gazdasági társaságban meglévő 82 810 000 Ft névértékű üzletrésze értékesítésére. „Az üzletrész kikiáltási árát” nettó 1 000 000 Ft-ban határozta meg. A hirdetmény tartalmazta a felszámolónak azt a felhívását is, hogy az elővásárlási joggal rendelkezők az elővásárlási szándékukat - a pályázat benyújtásának időpontjáig - a felszámolónál írásban jelentsék be.

Az I.r. alperes felszámolója a 2008. május 8-án keltezett levelében arról tájékoztatta a felperes ügyvezetőjét, B.Cs-t, hogy az adós gazdálkodó szervezet tulajdonában lévő üzletrésze a II.r. alperessel, mint nyertes pályázóval adásvételi szerződést köt.

Ezt követően 2008. május 15-én az I.r. alperes képviseletében a felszámoló - mint eladó - és a II.r. alperes - mint vevő - üzletrész-adásvételi szerződést kötöttek, amely szerint az I.r. alperes a felperes Kft-ben lévő 82 810 000 Ft névértékű üzletrészét 300 000 Ft vételár ellenében a II.r. alperesre ruházta át. A szerződésben - egyebek között - rögzítésre került, hogy a vevő - a pályázat során - bánatpénzként már 50 000 Ft-ot az eladónak megfizetett, a hátralékos 250 000 Ft-ot pedig a szerződés aláírását követő 5 banki napon belül köteles átutalni az adós bankszámlájára.

A felperes az elsőfokú bírósághoz 2008. június 5-én benyújtott - és az elsőfokú eljárás során módosított - keresetében az alperesek között 2008. május 15-én létrejött adásvételi szerződés vele szembeni hatálytalanságának megállapítását kérte, elővásárlási joga megsértésére hivatkozással, valamint kérte annak megállapítását, hogy „az elővásárlási joga gyakorlására tekintettel” a szerződés közte és az I.r. alperes között jött létre. A keresetének jogalapjaként „A gazdasági társaságokról” szóló, 2006. évi IV. törvény (Gt.) 123.§ (2) bekezdésére és „A csődeljárásról és a felszámolási eljárásról” szóló, többször módosított 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 49.§ (6) bekezdésére hivatkozott.

Az alperesek az ellenkérelmükben a kereset elutasítását és a felperes perkölségükben való marasztalását kérték.

Arra hivatkoztak, hogy az elővásárlási jog gyakorlásával és annak biztosításával kapcsolatban a Cstv. a Ptk-tól eltérő rendelkezéseket tartalmaz. A Cstv. ugyanis tételes rendelkezéseivel szabályozza a felszámolónak a felszámolási eljárás során az adós vagyontárgyainak értékesítése érdekében teljesítendő kötelezettségeit és azt, hogy az elővásárlásra jogosult a jogát a felszámolási eljárásban hogyan gyakorolhatja. Álláspontjuk szerint a Cstv., mint speciális jogszabály rendelkezései megelőzik a Ptk-nak az elővásárlási joggal kapcsolatos rendelkezéseit. Állításuk szerint az I.r. alperes felszámolója a törvényi kötelezettségeinek a jelen esetben mindenben eleget tett. A felperes azonban az I.r. alperes felszámolójának a pályázati kiírásban megjelent felhívása ellenére, az ott megadott határidő lejártáig nem jelentette be a felszámolónak, hogy az elővásárlási jogával élni kíván. Később tett ugyan ilyen nyilatkozatot, az azonban nem megfelelő időpontban történt, ennél fogva a felperes az elővásárlási jogát nem megfelelően gyakorolta.

Hivatkoztak az alperesek arra is, hogy a felperes nem tett olyan joghatályos nyilatkozatot, amely alapján az üzletrész-adásvételi szerződés az I.r. alperes és közte létrejött.

A II.r. alperes a felperes keresetével szemben azt is felhozta, hogy az I.r. alperesnek a felszámoló által meghirdetett valamennyi vagyontárgyára (így az ingatlanokra, tárgyi eszközökre és a perrel érintett üzletrésze) egységes vételi ajánlatot tett, a szándéka „kizárólag” a teljes meghirdetett vagyoni kör egységes megvételére vonatkozott. Állította, hogy az I.r. alperes felszámolója - a hitelezők érdekében - az adós vagyonának egységes megvásárlására vonatkozó vételi ajánlatát elfogadta, a II.r. alperes ezért kötötte meg az I.r. alperessel 2008. május 15-én az üzletrész-adásvételi szerződést.

Az alperesek hivatkoztak arra is, hogy a felperes nem tett olyan joghatályos nyilatkozatot, amely alapján az üzletrész-adásvételi szerződés az I.r. alperes és közte létrejött.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást követően 20. sorszámon meghozott ítéletében megállapította, hogy az alperesek között 2008. május 15-én létrejött üzletrész-adásvételi szerződés „a felperes irányában” hatálytalan. Megállapította továbbá, hogy az üzletrészre vonatkozóan az adásvételi szerződés a felperes és az I.r. alperes között jött létre, - az ítélet rendelkező részében részletezett - eredeti tartalommal. Kötelezte az alpereseket a felperes javára 15 napon belül 30 000 Ft perköltség egyetemleges megfizetésére és rendelkezett a felperesnek további 3 000 Ft eljárási illeték leletezés terhe mellett történő megfizetésére kötelezéséről is.

Az ítéletének indokolásában az elsőfokú bíróság utalt a BDT. 2005. évben 1164. számon közzétett eseti döntésre, amely szerint amennyiben a felszámoló nyilvános eredményhirdetést nem tart, a Cstv. speciális törvényi rendelkezéseinek hiányában az elővásárlásra jogosult a jogát a Ptk. szabályai szerint gyakorolhatja. Miután - megállapítása szerint - a jelen esetben az üzletrész értékesítésére kiírt pályázat vonatkozásában a felszámoló nem tartott nyilvános eredményhirdetést, a II.r. alperestől kapott vételi ajánlatot pedig a felszámoló - a perben elismerten - nem közölte a felperessel, az elsőfokú bíróság arra az álláspontra helyezkedett, hogy a vételi ajánlat közlése nélkül önmagában az annak bejelentésére való felhívással a felszámoló nem biztosította a felperes elővásárlási jogának gyakorolhatóságát.

Nem fogadta el az elsőfokú bíróság az alpereseknek azt a védekezését, hogy a Cstv. szerint az elővásárlási jogát a felperesnek a felszámoló előzetes felhívására a megfelelő határidőben tett bejelentésében kellett volna gyakorolnia, amit azonban elmulasztott. Erre vonatkozóan kifejtette; a pályázatok elbírálása előtt az elővásárlásra jogosultat előzetes nyilatkozattételre kötelezni nem lehet. Az elővásárlási jogra jogosultnak csak a véglegesen kialakult vételár ismeretében kell nyilatkoznia a joga gyakorlásáról. A szándéknyilatkozat elmulasztása tehát - szemben az alperesek hivatkozásával - joglemondásként nem értékelhető, az jogvesztéssel nem jár.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a II.r. alperes vételi ajánlatáról teljes terjedelmében a felperes csak 2008. június 16-án, az írásba foglalt adásvételi szerződés átvételekor szerzett tudomást, mert azt megelőzően az I.r. alperes felszámolója a vételi ajánlatot nem küldte meg a részére. Ehhez képest annak 2008. június 24-én történt bejelentésével a felperes az elővásárlási jogát a jogszabályoknak megfelelően gyakorolta.

Az alpereseknek azt a védekezését, hogy a felperes ügyvezetőjének ez a bejelentése hatályos elővásárlási jognyilatkozatnak nem tekinthető, mert a felperes taggyűlésének e tárgykörben hozott határozata jogszabálysértő volt, az elsőfokú bíróság szintén nem fogadta el.

Megállapította, hogy a felperes taggyűlésének az e tárgykörben meghozott határozatát a törvényben megállapított jogvesztő határidőben keresettel nem támadták meg, a társasági határozat jogszerűsége, ezáltal pedig érvényessége pedig a jelen eljárásban nem volt vitássá tehető.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperesek nyújtottak be fellebbezést.

Az I.r. alperes a végleges fellebbezési kérelmében a sérelmezett elsőfokú ítélet megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását kérte. A fellebbezésében is megismételte az elsőfokú eljárás során kifejtett valamennyi jogi álláspontját. Utalt a Cstv. miniszteri indoklásában kifejtettekre és a Legfelsőbb Bíróságnak a BH.2003.247. és az EBH.2001.449. sorszámon közzétett eseti döntéseire, amelyek szerint - álláspontja értelmében - a felszámolási eljárás során történt értékesítésnél az elővásárlásra jogosultak akkor élhetnek e jogukkal, ha ilyen igényüket a felszámoló felhívásának megfelelően a nyilvános pályázaton előzetesen bejelentik. A jelen esetben az I.r. alperes felszámolója az ennek megfelelő nyilvános felhívást közzétette, a felperes azonban e felhívásra az ott megadott határidőig az elővásárlási jogát nem jelentette be. Fellebbezési álláspontja szerint az elővásárlási jogát pedig utólag, a határidőn túl már nem gyakorolhatja, mert ez a magatartása nem felel meg a Ptk. 4.§ (1) és (5) bekezdésében foglalt jóhiszemű joggyakorlás elveinek.

Sérelmezte az I.r. alperes azt is, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta az arra való hivatkozását, miszerint a felperes ügyvezetője a társaság taggyűlésének jogszerű határozata, illetőleg a társaság tagjainak előzetes hozzájárulása nélkül tett elővásárlási jog gyakorlására irányuló jognyilatkozatot. Álláspontja szerint „fogalmilag kizárt” az elsőfokú bíróságnak az a jogi álláspontja, hogy az elővásárlási jog megsértésére alapított perben a bíróság ne vizsgálhassa, hogy a gazdasági társaság felperesnek az e tárgyban hozott határozata megfelel-e a Gt-ben előírt követelményeknek.

A II.r. alperes - a másodfokú tárgyaláson kiegészített - fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a felperes keresetének teljes elutasítását és a perkölségeiben való marasztalását kérte. A jogorvoslati kérelmében is hivatkozott arra, hogy a szándéka az adós vagyonának kizárólag egységment, „valamennyi meghirdetett tételszám alatti vagyontárgynak (ingatlanoknak, tárgyi eszközöknek és a perbeli üzletrésznek) az együttes megvételére” irányult és ennek megfelelően „a II.r. alperesnek a vagyontárgyak megvételére egységes vételi ajánlata volt”.

Állításának igazolására a másodfokú tárgyaláson okirati bizonyítékokat is csatolt.

Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte azt a bizonyított tény, miszerint a felperes az elővásárlási joga gyakorlásának bejelentése során annak ellenére nem a felszámoló felhívásában írtak szerint járt el, hogy az ügyvezetője már előzetesen tudomást szerzett a vagyonértékesítés felszámoló által meghatározott feltételeiről. Álláspontja szerint, ha elővásárlási jog gyakorlására való felhívásban közölt módon és időpontban történt elmulasztása miatt a felszámoló az üzletrészt jogosult volt a II.r. alperes részére értékesíteni. A II.r. alperes fellebbezési álláspontja szerint az elsőfokú bíróságnak a felperesi taggyűlési határozat jogszerűségének vizsgálhatóságával kapcsolatos álláspontja téves, ugyanakkor - téves jogi álláspontja folytán - a határozat létét, jogszerűségét, meghozatalának körülményeit és konkrét tartalmát az elsőfokú bíróság nem vizsgálta.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte, lényegében annak helyes indokaira hivatkozva.

Az I.r. alperes fellebbezésében foglaltakra észrevételezte; azon túl, hogy a felperesnek az elővásárlási jog gyakorlásának megengedése tárgyában hozott taggyűlési határozata jogszerűsége a jelen eljárásban nem tehető vitássá (az elsőfokú bíróság által helytállóan kifejtett okokból), társasági jogi szempontból sem helytálló az I.r. alperesnek az a hivatkozása, hogy a „taggyűlésen kívüli” határozat joghatállyal nem bír. Utalt arra, hogy a Gt. 147-148.§-ai szerint a törvény a Kft. számára biztosítja a taggyűlésen kívüli határozathozatalt is.

A II.r. alperes fellebbezésére pedig az volt az észrevétele, hogy a jelen jogvita elbírálásánál nem annak volt jelentősége, hogy a felperes képviselője tudott-e a felszámoló felhívásáról, hanem annak, hogy a konkrét vételi ajánlatot megismerte-e.

Vitatta, hogy a II.r. alperes egyben akarta megvásárolni az I.r. alperes értékesítésre bocsátott vagyontárgyait. Hivatkozott arra, hogy a felszámoló a Cégléletről közölt közleményében az üzletrészt önmagában hirdette meg értékesítésre.

Az alperesek fellebbezése alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a jogvita elbírálásához szükséges tényállást helyesen állapította meg. Abból helyes jogi következtetések levonásával helytálló érdemi döntést hozott.

A felperes elővásárlási jogának megsértésével összefüggésben az ítéletének indokolásában tett megállapításaival és jogi okfejtéseivel - anélkül, hogy azt megismételni kívánná a Debreceni Ítéltábla mindenben egyetértett az elsőfokú bírósággal.

A fellebbezések kapcsán azonban a másodfokú bíróság az alábbiak kiemelését tartja szükségesnek:

Nem vitás, hogy a felszámolási eljárás során az adós vagyontárgyainak értékesítésénél a felszámolási eljárásra vonatkozó speciális szabályok megelőzik a Ptk-nak, mint generális szabálynak az elővásárlási jog gyakorlásával kapcsolatos rendelkezéseit.

Az I.r. alperes, mint adós elleni felszámolási eljárásra irányadó a többször - lényegesen az 1993. évi LXXXI., valamint az 1997. évi XXVII. törvénnyel is - módosított 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 1997. augusztus 6-tól hatályos (az 1997. évi XXVII. törvény 19.§ (2) bekezdésével beiktatott) 49/C.§ (2) bekezdése tételes rendelkezést tartalmaz arra, hogy az elővásárlásra jogosult jogát a nyilvános értékesítésen gyakorolhatja, oly módon, hogy a véglegesen kialakult vételár ismeretében nyilatkozik vételi szándékáról. E szabályozás nem hagy kétséget afelől, hogy az elővásárlásra jogosult a felszámolási eljárásban sem köteles a konkrét vételi ajánlat megismerése nélkül a joga gyakorlásáról nyilatkozni és nem kötelezhető szándékának ezt megelőző bejelentésére sem. Az elővásárlásra jogosult jogi helyzete nem azonos a pályázóéval. Az elővásárlási jognak a törvényben megállapított feltételrendszerét pedig (jogszabályi felhatalmazás hiányában) a felszámoló nem változtathatja meg.

Téves az I.r. alperesnek az a fellebbezési hivatkozása, hogy a Cstv-nek a fellebbezésében idézett miniszteri indoklásából ettől eltérő jogalkotói szándéka lehetne következtetni. Az általa a jogorvoslati kérelmében idézett szöveg is azt tartalmazza, hogy „A felszámoló e bejelentések alapján a pályázat értékelését követően közli a jogosultakkal a véglegesen

kialakult vételárat, a jogosultak pedig így gyakorolhatják elővásárlási jogukat". Ez pedig teljesen összhangban áll a Cstv. módosított 49/A.§ és 49/C.§ (2) bekezdésében megállapított tételes jogi rendelkezésekkel.

A jogi szabályozásból tehát egyértelmű, hogy a Cstv. speciális rendelkezései szerint az elővásárlásra jogosult a jogát nyilvános értékesítésen gyakorolhatja, de a felszámolónak kell az elővásárlásra jogosultat olyan helyzetbe hoznia, hogy a jogával - e követelményeknek megfelelően tett nyilatkozattal - élhessen. A felszámoló pedig csak akkor tesz eleget ennek a kötelezettségének, ha úgy jár el az értékesítés során, hogy az elővásárlásra jogosult megismerhesse a nyilvános értékesítésen felajánlott és a felszámoló által elfogadott vételár pontos összegét, a teljesítés módját és mindazokat a feltételeket, amelyet a pályázat eredményeként megkötésre kerülő adásvételi szerződésben kerülnek rögzítésre.

Abban a Debreceni Ítéltábla is egyetértett az alperesekkel, hogy a felszámoló eljárása nem sérti a Cstv. 49/A.§-ának rendelkezéseit, ha az adós vagyonának pályázat útján történő értékesítése során a beérkezett ajánlatok elbírálását követően nem tart nyilvános eredményhirdetést. Nyilvános eredményhirdetés hiányában azonban az elővásárlásra jogosultak a pályázat útján történő nyilvános értékesítésen csak akkor vehetnek részt, ha az elfogadott pályázat feltételeiről, a véglegesen kialakult vételárról a felszámoló őket értesíti és csak ekkor gyakorolhatják elővásárlási jogukat. Ennek érdekében köteles a felszámoló nyilvános pályázat keretében történő értékesítés során a nyertes vételi ajánlatot, külön, névre szólóan is közölni az elővásárlásra jogosultakkal, amennyiben nem tart nyilvános eredményhirdetést.

Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy nem tartalmaz az előbbiekkel ellentétes jogértelmezést és eltérő tényállás miatt sem alkalmas az alperesek jogi álláspontjának alátámasztására a fellebbezésükben is hivatkozott BH.2003.247. szám alatt közzétett eseti határozat sem. E határozat alapjául szolgáló tényállás szerint a felszámoló nyilvános pályázati felhívása tartalmazta a döntés nyilvános kihirdetésének időpontját és helyét, és a pályázat eredményének nyilvános kihirdetésére is sor került.

A II.r. alperes által felhívott EBH.2001.449. számú jogeset azért nem lehet irányadó, mert a szövegéből megállapítható, hogy az abban foglalt döntés a Cstv. korábbi, 1997. augusztus 6. előtti rendelkezései alapján született.

Alaptalan - a helyes elsőfokú érdemi döntés megváltoztatására alkalmatlan - volt az alpereseknek az a fellebbezési hivatkozása is, amely szerint a felperes ügyvezetője a pályázati felhívások ismeretében azokból tudomást szerzett arról, hogy a felszámoló az adósna a felperesi Kft-ben lévő üzletrészt értékesíteni kívánja, ennek ellenére a vagyonértékesítés során egyszer sem jelezte a felperes vételi szándékát. A Cstv. 49/C.§ (2) bekezdésének idézett rendelkezése szerint ugyanis az elővásárlásra jogosulttal a felszámolási eljárás során is a felszámoló által elfogadott vételi ajánlatot (a véglegesen kialakult vételárat) kell közölni, amelynek a jogosult által történő elfogadásával pedig a szerződés az eladó és az elővásárlásra jogosult között létrejön. (Ptk. 213.§ (1) bekezdés) Ezt az elvet követi az általánosan elfogadott bírósági gyakorlat is, amely szerint a már megkötött szerződés tartalmát közlik az elővásárlásra jogosulttal, azzal, hogy annak hatálya az elővásárlási jog gyakorlásától függően áll be. (BH.1999/63.)

Mindezekből következik; a perbeli üzletrész-értékesítés során a felperesnek, mint elővásárlásra jogosultnak az elővásárlási jog gyakorlására vonatkozó nyilatkozatát nem a felszámoló árverési hirdetményekben tett felhívása, hanem a felszámoló által elfogadott II.r. alperesi vételi ajánlat teljes terjedelemben történt megismerését követően kellett megtennie, amelyre pedig - a nem vitás tényállás szerint - 2008. június 16-án került sor.

Alaptalanul támadták az alperesek a fellebbezésükben az elsőfokú bíróság ítéletét, annak megállapítása miatt is, hogy az üzletrész-adásvételi szerződés a felperes és az I.r. alperes között létrejött.

A Debreceni Ítéltábla e vonatkozásban sem osztja az alperesek fellebbezési érveléseit. Az elsőfokú bíróság a helyesen megállapított - nem vitatott - tényállás alapján e kérdésben is helyes következtetésre jutott és helytálló érdemi döntést hozott, amelynek indokolása azonban - a fellebbezések tükrében - az alábbiak szerint kiegészítésre szorul:

Az elővásárlási jog a tulajdonost megillető rendelkezési jog korlátozása, amely feljogosítja az elővásárlásra jogosultat arra, hogy egyoldalú nyilatkozattal a vevő helyett maga lépjen be az adásvételi szerződésbe.

Az elővásárlási jog gyakorlása tehát egyoldalú nyilatkozattal történik, a közölt vételi ajánlat elfogadásával pedig a szerződés létrejön (Ptk.213.§ (1) bekezdés).

Mindezek miatt a jelen perbeli jogvita eldöntésénél is annak volt jelentősége, hogy a felperes a körülmények által indokolt határidőben tett-e olyan, a vételi ajánlatot elfogadó nyilatkozatot, amely az adásvételi szerződés létrehozására alkalmas volt.

A Debreceni Ítéltábla egyetértett az elsőfokú ítéletben kifejtett azzal az állásponttal, amely szerint a felperes ügyvezetőjének az I.r. alperes felszámolójához intézett, 2008. június 24-i keltezésű „Tájékoztatás taggyűlésen kívüli szavazás eredményéről” elnevezésű írásbeli nyilatkozata közte és az I.r. alperes között az üzletrész-adásvételi szerződést - a II.r. alperessel megállapodott feltételek szerint - létrehozta. Abban ugyanis a felperes ügyvezetője - a társaság 151. számú taggyűlési határozatára utalva - a felszámolóbiztos számára egyértelműen kifejezésre juttatta, hogy a felperes a 2008. május 15-i adásvételi szerződés szerinti 300 000 Ft vételáron „a szerződésbe foglalt valamennyi szerződéses feltétel” mellett élni kíván az elővásárlási jogával. E határidőben tett elfogadó nyilatkozat komolyságát igazolja az a tény, hogy az elővásárlási jog gyakorlására vonatkozó fenti nyilatkozatát a felperes a bírósághoz intézett, 2008. október 10-én érkezett 6. sorszámú beadványában is megerősítette. Annak pedig, hogy a felperes taggyűlése jogszerűen hozott-e - illetőleg hozhatott-e - ilyen tartalmú határozatot, a jelen jogvita elbírálása szempontjából nem volt jelentősége. A felperes jogi személyiségű gazdasági társaság, amelynek nevében érvényes jognyilatkozatot az ügyvezetője tehetett (Gt.29.§ (1), (3) bekezdés, Ptk.29.§ (3) bekezdés). Nem volt vitás, hogy az alperesek között 2008. március 15-én létrejött üzletrész-adásvételi szerződés megkötése idején a felperes önálló cégjegyzési joggal rendelkező ügyvezetője B.Cs.Zs. volt. Az ő elfogadó tartalmú nyilatkozata ezért a felperes nyilatkozatának minősül, annak pedig, hogy a nyilatkozatot a taggyűlés érvényes, vagy érvénytelen határozat alapján tette meg, szintén nincs jelentősége, mivel a Kft. taggyűlés jóváhagyásának hiánya az ügyvezetők felelősségét alapozhatja meg a társasággal szemben, de nem teszi hatálytalanná az ügyvezetőn kívül álló harmadik személyek felé tett jognyilatkozatát, illetőleg a velük kötött szerződést. (BDT.1999.47.)

Az alperesek fellebbezési érveléseivel szemben helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság akként, hogy a hivatkozott taggyűlési határozat törvényessége - a Gt. 45.§-a szerinti peres eljárás kezdeményezésének hiányában - a jelen perben nem vitatható.

Nem volt alkalmas a megalapozott elsőfokú döntés megváltoztatására, vagy hatályon kívül helyezésére a II.r. alperesnek az - az elsőfokú eljárás során már felhozott, a fellebbezési eljárásban pedig bizonyítani kívánt - az állítása sem, hogy a II.r. alperes szándéka az I.r. alperes teljes vagyonának együttes megvétele volt és ennek megfelelő vételi nyilatkozatot tett a felszámoló felé.

Ennek ugyanis csak abban az esetben lett (lehetett) volna jelentősége, ha az I.r. alperes felszámolója a nyilvános pályázatot az adós teljes vagyonának egységes (egyben történő) értékesítésére írta volna ki. A kialakult bírósági gyakorlat (BH.2008/124.) szerint ebben az esetben a felperes valóban csak a teljes vagyona vonatkozó vételi ajánlat elfogadásával gyakorolhatta volna jogszerűen az üzletrészre fennálló elővásárlási jogát. Az adott esetben ilyen pályázat kiírását azonban az alperesek maguk sem állították, a felszámolónak a Céggazdasági Híradóban megjelent hirdetményei pedig az adós meghirdetett vagyontárgyaira külön-külön vételi ajánlat közzétételére vonatkozó felhívást tartalmaztak, azok egyikében nem szerepelt az a pályázati feltétel, hogy a felszámoló csak olyan pályázatot fogad el, amely az összes megpályázott vagyonelemre - az adós teljes vagyonára - ad egységes vételi ajánlatot. Az pedig, hogy a II.r. alperes a felszámolóval folytatott tárgyalások során tett-e a pályázati felhívástól eltérően, az adós vagyontárgyainak egyben történő megvásárlásra vonatkozó vételi ajánlatot, a perbeli jogvita eldöntése szempontjából azért közömbös, mert az általa becsatolt szerződési okiratból megállapíthatóan az I.r. alperes felszámolója a felperesi Kft-ben lévő 82 810 000 Ft névértékű üzletrész 300 000 Ft vételáron történő megvásárlására kötött megállapodást. A felszámoló tehát a II.r. alperesnek az üzletrészre külön adott vételi ajánlatát fogadta el és a szerződési okirat megküldésével a felperest is erről tájékoztatta. Ennélfogva a felperesnek is erre a vételi ajánlatra kellett nyilatkozatot tennie, arra vonatkozóan, hogy az üzletrészre fennálló elővásárlási jogával ezekkel a feltételekkel élni kíván-e. Mindezeket túl egyébként a II.r. alperes a felperes tagadásával szemben nem is állította, mégkevésbé bizonyította, hogy a részéről a másodfokú tárgyaláson csatolt ajánlatát a felszámoló megküldte a felperesnek is, illetőleg azt sem, hogy „az ártárgyaláson” a felperes is részt vett, vagy arra meghívást kapott.

A kifejtettekből következően az elsőfokú bíróság minden tekintetben megalapozottan állapította meg, hogy az elővásárlási jog megsértésének következményeként az I.r. és II.r. alperes által megkötött üzletrész-adásvételi szerződés hatálytalan a felperessel szemben, illetőleg azt is, hogy a szerződés a felperes és az I.r. alperes között jött létre.

Ezért a Debreceni Ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemben helytálló ítéletét - a kifejtett indokbeli kiegészítéssel - helybenhagyta a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy a II.r. alperes a fellebbezésén csupán 7 000 Ft fellebbezési eljárási illetéket rótt le, az általa - „Az illetékekről” szóló, módosított 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 47.§ (1) bekezdése szerint 300 000 Ft pertárgyérték alapján - megfizetendő 18 000 Ft illeték helyett. Ezért az Itv. 73/A.§ (3) bekezdése és 74.§ (2)

bekezdése alapján hivatalos lelet készítésének terhével a II.r. alperest a pertárgyértéknek megfelelő fellebbezési illeték összegének kiegészítésére kötelezte.

Az eredménytelenül fellebbező alperesek az ügyvédi munkadíjból, valamint a lerótt - illetőleg lerovandó - fellebbezési eljárási illetékből eredő saját másodfokú perköltségüket maguk kötelesek viselni, a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján kötelesek továbbá megfizetni a felperesnek az ügyvédi munkadíjból eredően felmerült másodfokú perköltségét is, amelynek összegét a másodfokú bíróság a Pp. 79.§ (1) bekezdése alapján, hivatalból határozta meg, „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló, módosított 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 3.§ (1) bekezdésének a) pontja, (5) bekezdése és 4/A.§-a szerint, az elsőfokú bíróság által elsőfokú perköltséggént megállapított és a felek részéről nem kifogásolt 12 000 Ft ügyvédi munkadíj 50%-ában, de figyelembe véve azt, hogy az ügyvédi munkadíjat terhelő Áfa időközben 25%-ra emelkedett.

A felszámolás alatt álló I.r. alperes az Itv. 78.§ (1) bekezdésének i) pontján alapuló illetékfeljegyzési joga folytán nem rótt fellebbezési eljárási illetéket. Az állam által előlegezett (az Itv. 46.§ (1) bekezdése alapján 300 000 Ft pertárgyérték figyelembevételével meghatározott 18 000 Ft összegű) feljegyzett fellebbezési eljárási illeték állam részére történő megtérítésére ezért őt a másodfokú bíróság az Itv. 74.§ (3) bekezdése folytán alkalmazott 6/1986. (VI.26.) IM. rendelet 13.§ (2) bekezdése és a Pp. 81.§ (1) bekezdése alapján kötelezte.

Debrecen, 2009. szeptember 9.

Dr. Riczu András sk. a tanács elnöke-előadó, Dr. Szűcs Lajos sk. bíró, Dr. Csikiné Dr. Gyuranecz Márta sk. bíró

A kiadmány hitelül:

-kiadó-